

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: N. S.**, zastoupena JUDr. Lumírem Mičánkem, advokátem, se sídlem Točítá 18/1722, Praha 4, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 1. 2005, č. j. 24 Az 2319/2003 - 33,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátu JUDr. Lumíru Mičánkovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 24. 11. 2003, č. j. OAM - 6089/VL - 07 - 04 - 2003, nebyl žalobkyni udělen azyl ve smyslu § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, když ze země svého původu (Ukrajiny) odešla pouze z toho důvodu, že měla problémy se svým přítelem, který se k ní choval nadřazeně, ponižoval ji s cílem získat její byt.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně v zákonné lhůtě žalobu, o níž rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 1. 2005, č. j. 24 Az 2319/2003 - 33, tak, že ji zamítl. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že nebyly zjištěny žádné důvody svědčící pro pronásledování žalobkyně ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž především namítla, že při projednávání její žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu tím, že tento správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy, které si opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, a že rozhodnutí správního orgánu nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Dále pak znovu poukázala na své problémy se svým přítelem, který ji ohrožuje na majetku a zdraví, přičemž policie jí odmítá poskytnout pomoc. Z těchto důvodů uprchla do České republiky a požádala zde o azyl. Svá tvrzení odůvodnila odvoláním se na názor v Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, konkrétně na článek 53 a článek 43 této Příručky. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukazuje na to, že v průběhu správního řízení bylo nepochybně zjištěno, že stěžovatelka žádala o udělení azylu kvůli problémům se soukromými osobami. Žalovaný se přiklání k rozhodnutí krajského soudu a neshledává žádná pochybení jeho rozhodnutí, neboť stěžovatelka dle jeho názoru nesplňuje podmínky stanovené § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, ani zvláštního zřetele hodné důvody podle § 14 zákona o azylu nebyly shledány. V případě Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě uvádí žalovaný, že není pro správní orgán závazná, má pouze doporučující charakter. Stěžovatelka podle názoru žalovaného nenaplnuje důvody uvedené v příručce, neboť ve své žádosti o azyl neuvedla žádné důvody spadající pod důvody podle článku 43 a článku 53 výše jmenované příručky. Z těchto důvodů žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 103 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stížnostní důvody uplatněné stěžovatelkou v její kasační stížnosti lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spise skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak krajský soud právní otázku v přecházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě správně usoudil a rozhodl, že stěžovatelka nemá nárok na udělení azylu podle § 12 ani z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a že se na ni nevztahuje překážka vycestování podle § 91 citovaného zákona. S námitkami stěžovatelky se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelkou uváděné důvody, tedy problémy s přítelem v souvislosti s bytem stěžovatelky na Ukrajině, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy její rasou, národností, náboženstvím, příslušnosti k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory.

Výhrady stěžovatelky v souvislosti s postupem žalovaného při zjišťování skutkového stavu jsou nesený pouze v obecné rovině, takže Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než konstatovat, že z obsahu spisu nevyplývá, že by žalovaný při zjišťování skutkového stavu věci, když vyšel především z výpovědi stěžovatelky, nějak pochybil. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že Krajský soud v Ostravě nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladu řízení o kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 4. 2005, č. j. 24 Az 2319/2003 - 42, byl stěžovatelce pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Lumír Mičánek. Uvedený advokát k výzvě soudu žádné náklady spojené se zastoupením stěžovatelky neúčtoval, rovněž z obsahu spisu nevyplývá, že by advokát nějaký úkon právní

pomoci v této věci provedl, bylo proto rozhodnuto, že ustanovenému zástupci se nepřiznává odměna za zastupování stěžovatelky v řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu